

[Kjært Brauer.]

med garantier for, at det ikke er det, der er meningen. Men så kommer altså hr. Kjær Rasmussen og hr. Sigsgaard med et forslag om, at kommunerne ikke må beskæftige sig med arbejdsmarkedsmæssige anliggender. Jeg må anbefale tinget at stemme imod dette ændringsforslag. Jeg synes, det er en forkastelig tanke at ville prøve at skille det arbejdsmarkedsmæssige fra det sociale. Hvis hr. Kjær Rasmussen og hr. Sigsgaard var gået ud til deres kontakter i fagbevægelsen, hvis de har sådan nogle, og havde forsøgt at provokere denne landets største forbrugerorganisation til at gå aktivt ind i socialpolitik, til at forsøge at virke rundt omkring i kommunerne for netop en sammenblanding af arbejdsmarkedspolitik og socialpolitik, forsøgte at gøre sig gældende som forbrugerorganisation — hvis det var et sådant forslag, vi havde til behandling fra venstresocialisterne i dag, havde jeg kunnet stemme for det, for det må være den rolle, fagbevægelsen skal påtage sig i social henseende, og jeg kan give dem ret, som siger, at fagbevægelsen har svigtet et langt stykke ad vejen dér. Men dette, som hr. Sigsgaard og hr. Kjær Rasmussen lægger på bordet foran os, må jeg anbefale at man stemmer ned.

Ændringsforslag nr. 1 til lovforslag nr. 106 er stillet af socialdemokraterne, der ønsker lægmandsrepræsentationen i børne- og ungdomsværnet gjort stærkere. Jeg har altid haft lidt vanskeligt ved at få øje på denne lægmandsinstitutions store fordele. Der tales om indsigtfulde, om folk, som må formodes at have indsigt, osv.; der er ikke skabt nogen garantier for, at de skal have det, vi har ikke lavet nogen uddannelses- tvang, og det, som vel meget ofte bliver resultatet, er, at de næste på listen, de, som ikke kom i kommunalbestyrelsen, så bliver anbragt på disse poster. Uden at jeg tør afskaffe instituttet sådan helt generelt, har jeg almindelig mistillid til det, man kalder „de indsigtfulde“. Samtidig har jeg ikke kunnet få udvalget med til at garantere, at embedsmændene, de uddannede professio-

nelle sagsbehandlere inden for de sociale områder, får ret til sæde i udvalget, f. eks. i børne- og ungdomsværnet; jeg skal henvise til SFs særudtalelse i betænkningen herom.

Ændringsforslag nr. 3 er tiltrådt af et flertal og drejer sig om kvalifikationsnævnet. Det skal nu efter forslaget kun høres ved førstegangsbesættelse af stillingerne, og det må ærgre ministeren, at ikke andre end jeg vil holde fast ved hendes oprindelige forslag. Jeg synes, at ministerens forslag var udmærket, jeg kunne have haft lyst til at udvide det en smule, så at man på endnu flere trin skulle høre et sådant kvalifikationsnævn, men nu kommer altså det andet forslag. Jeg må anbefale, at man stemmer imod det af et flertal tiltrådte ændringsforslag nr. 3.

Ændringsforslag nr. 4 afslører, at socialdemokraterne ikke kan finde deres sygekasseben; om det er, fordi de har så mange af dem, at de farer vild i dem, ved jeg ikke, men vi kan i hvert fald fra socialistisk folkepartis side ikke være med til socialdemokraternes ændringsforslag nr. 4. Vi går imod det af de grunde, som er anført i betænkningen, og har vel nok først og fremmest haft de ansatte i sygekasserne i tankerne, da vi gik imod det. Nu må denne diskussion snart være slut. Hvis man synes, der ikke har været ført en tilstrækkelig tilbunds-gående debat om helseforslaget, kunne det — kunne, siger jeg — skyldes, at helseforslaget ikke har haft en sådan karat, ikke har været så interessant, at nogen har haft mod på at deltage i en særlig tilbunds-gående debat om det. Det kunne jo være årsagen til det.

Til lovforslag nr. 107 er der stillet ændringsforslagene nr. 1 og 2, som den socialdemokratiske ordfører allerede har omtalt. Jeg skal blot tilføje, at socialistisk folkeparti agter at stemme for lovforslaget, selv om vi ikke skulle få vedtaget disse ændringsforslag. Det repræsenterer trods alt et fremskridt, når hensyn tages til de bemærkninger, der er knyttet til det i betænkningen.

Om betænkningen som helhed, som den nu fremtræder, kunne der være det at sige,